

Draai Keuningen !

't Is leutig de jongens en meisjes na te gaan, die met vuile kleeren, vuile gezichten, poovere schoenen, maar met hun harte vol hoop en zonne er op uit trekken en van deur tot deur het Koningenlied zingen.

Hoeveel oude hoeden heeft men dezen dag niet voor dien nieuwen hoed, dien eenigen nieuwe, geofferd. Al die flinke, vrijpostige knapen en meisjes hadden de zonderlingste modellen opgezet, te beginnen van deze van 1830 tot heden toe. Een zelf zag ik met een klein groen feuterhoedje met zwarte pluim, uit de XVIIe eeuw en 't stond hem waarachtig schoon.

In den vroegen morgen trokken er reeds benden uit om eens poolshoogte te nemen waar de « gierigaards » woonden, waar zij in den loop van den dag niet meer moesten gaan zingen of aanbellen.

Velen hebben vandaag hun nooddrift kunnen nutten; de armē maagjes werden volgeduwd met witte brood, wortels, appels, vijgen, bollen, chocolaad, suiker, enz.

De bakkerijen werden overstelpt, de kruideniers doorgeraasd, de bollenwinkels overrompeld, belleken-trek op groote schaal en ongestraft, tot groote erger-nis der huishoudsters, uitgevoerd.

Er was een rumoer in de stad vol blijde verkwik-king, een zingen van vreugde en van smart.

Jonge monden joelden, jubelden, schelden, dreigden.

De volkskwartieren hadden de stad en haar rustige

wijken overrompeld en, daar waar het steeds zoo stil en gemanierd toegaat, klonken malsche, kleurrijke, onbeschofte, ongedraaide, ruwe kreten en woorden, maar de zang zeurde steeds dezelfde wijze uit :

Draai keuningén ! Draai keuningén !

Geeft mai nen nieven hoed !

Den ganschen dag slodderden de troepjes rond, van hut-naar-her, keelend, bedelend, snoepend, vol zotte vreugde en kwaadpiterij.

De sterksten bevolen. De zwakkeren gehoorzaamden. De toekomstige maatschappij schemerde van de sterk geteekende personages af.

Tegen den avond kwam ik een vermoelden en afgewaterden troep tegen.

Ik hield een paar jongetjes tot staan.

— Zingt me eens een lieke? vroeg ik.

De door de straat verspreide bende schoolde, in één oogwenk, in een troepje samen. Zij hadden dien dag reeds zooveel teleurstelling geleden, dat het vooruitzicht van een fooike hun oogskens deed blinken en allen met ongeduld op het teeken van hun hoofdman wachtten.

— Wie is hier de baas? hernam ik.

— Ik, menier!

Een jongen met mooi gelaat, zwarten krol onder den neus en een randloozen hoed op den kop, stond voor mij.

— Hoe heet gij?

— Ik ben Baltsaar, menier.

Baltsaar hief de hand omhoog, de zang begon.

Ze zongen al te gader. Ze deden het schoone, met hun ronde mondjes wijd open en hun oogskens half

toe. Ze deden het met brio, veel lawaai en geweld en toen het uit was, moesten ze nog eens zingen van:

Op eenen nieuwjaarsavond,
de bakker sloeg zain waif.

Ik was tevreden en blijde om al die schitterende oogen en overtuiging. Ik ging in mijn zak en haalde een halffrankske te voorschijn.

Een stil geroesemoes liep door de rangen. Ik zag ze elkander beëllebogen, veel beteekenend aanstaren.

Een wit stukje! Oe man! Ge hadt die gezichtjes eens moeten zien! Baltsaar trad een schrede nader, drukte zich bijna tegen mijn lichaam aan als wilde hij goed beduiden dat het kashouden in zijn bevoegdheid viel. Of vertrouwde hij dat blijde gemompel van zijn confraters, de koningen, niet?

Niet zonder reden, want toen ik mijn hand tot geven uitlijnde zag ik twaalf kleine, zwarte pollekens omhoog gaan om het zilverding te grijpen. Er werd stilletjes gedrongen, gestooten en hier en daar siste reeds een deugnietenwoord tusschen half geopende lippen. Ik trok mijn arm in.

— Wat gaat ge er mee doen? vroeg ik.

— In den spaarpot steken, menier.

— Niet opsnoepen?

— O, neeje, menier! klonk het in opvallende eenstemmigheid.

— Hebt ge vandaag al veel bollen gegeten?

Een korte aarzeling ontstond. Men wachtte op een ordewoord of op iemand die van beuzelen niet verlegen was.

— Nog niet veel, menier! klonk een schuw stemmetje.

— Allo, steek het dan maar in uw spaarpot.

— Merci, menier!

En nu ging het vlug in leutig rondzwaaien, zonder rust noch punt, het dankliedje tot afscheid :

Draai keuninge!... nieven hoed.

Auwen is versleten... weten.

heet het geld... rooster geteld.

Zij roefden weg als een troep musschen, de straat uit, in blijde schreeuwen:

Een half voetje! Een half voetje!

Ik ging ze tot den hoek achterna en zag heel de bende in een groenselwinkel, waar ook lekkere beetbollen verkocht werden, verdwijnen, waarschijnlijk om het stuk te... wisselen.

G. RAAL

ARTISTENLEED

PORTRETTEN EN SCHETSEN

*Aan Raf. VAN OS
den held van „Jesüetengoed”
17 April 1918, vriendelijk op-
gedragen.*

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN

Inhoudstafel

	Bladz.
Artistenleed	5
Zwart Polleke	13
De Oud-Vrederechter	23
'n Stumperd	33
De Karnaval van Janneke	42
Van een Naaisterke en een Metsersknappe	50
Draai Keuningen	54
Landverhuizers	59
Uit het Leven van Kanunnik Van Haecke	65
Vader De Beucker	72
Ten Kerstennacht in het Jaar 1912	78
De Hoed van den Letterkundige	87
Boomen	94
Naar Oud-Vlaanderen	103
Jan Bart	127